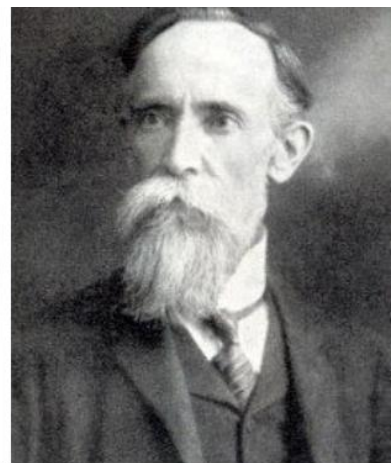

A baptizmus rövid története

Megnyitom az én számat példabeszédre; rejtett dolgokat szólok a régi időből. Amiket hallottunk és tudunk, és amiket atyáink beszéltek nekünk. Nem titkoljuk el azokat az ő fiaiktól; a jövő nemzedéknek is elbeszéljük az Úr dicséretét, hatalmát és csodáit, amelyeket cselekedett. (Zsolt 78:2-4)

AZ ANABAPTIZMUS

Az egyháztörténet igazolja, hogy a keresztyénség kétezer éves története alatt - az apostoli kortól napjainkig - mindig voltak olyan evangéliumi csoportok, amelyek a baptisták által ma is vallott legfőbb bibliai igazságokat hirdették és gyakorolták.

A mai baptizmus tanítását és gyakorlatát a reformáció korában keletkezett anabaptista mozgalmak közelítették meg a legjobban. Ezek az evangéliumi irányzatok egymástól függetlenül több helyen, a Biblia tanulmányozása alapján jöttek létre, néhol egyszerű közemberek, másutt nagy felkészültségű tudósok által. Grebel Konrád (1498-1526), Mantz Félix (1498-1527) és Blaurock György (1529) Svájcban 1523-ban anabaptista gyülekezetet szervezett. Sattler Mihály pedig 1527-ben megfogalmazta a "Svájci Testvérek" hitvallását az ún. Schleitheimi Hitvallást. Az ebben lefektetett hitelveket minden jelentősebb anabaptista gyülekezet magáénak vallotta. Németországban Münzer Tamás (1490-1525) hatására különösen sokan csatlakoztak a társadalmi átalakulást követő irányzathoz. Hollandiában Menno Simon (1496-1561), Ausztriában Hubmayer Baltazár (1481-1528) nevéhez fűződik az anabaptizmus térhódítása. Hubmayer Baltazár az anabaptisták tanításait a következő tételekben foglalta össze: Krisztus, - Ige, - Hit, - Bizonyágtétel, - Bemerítés - Gyülekezet.

Hutter Jakab (1500 körül-1536) követői nemcsak gyülekezeteket, hanem gazdasági, termelő és értékesítő (ún. habán) közösségeket hoztak létre.

Az anabaptista igehirdetők sorsközösséget vállaltak az elnyomott szegény néppel, s ezért "tanaik a reformáció legforrongóbb éveiben a reformátorokéval vetekedő, hallatlan népszerűsége tettek szert, kivált a rengeteg lelki válság és gazdasági nyomorúság közt hanyórázó kispolgári s kisebb részben paraszti körökben; voltak évek, mikor kérdésnek lehetett tekinteni, vajon nem anabaptista értelemben reformálódik-e egész Közép-Európa, főképpen a német birodalom, Svájc és Ausztria. Már csak ezért is természetes, hogy az anabaptisták nemcsak a régi egyház, de a reformátori főirányok híveinél sem számíthattak kíméletre. Ez utóbbiak, az őket támogató állami hatóságok segítségével, itt-ott még túl is tettek amazokon az anabaptisták kegyetlen üldözésében, s a középkori felfogás szerint fegyverrel való irtásában. Az anabaptisták legszebb evangéliumi vonása viszont az a csöndes, alázatos béketűrés volt, amellyel irtózatossal üldöztetésük keresztyén hordozták, szemüket az eljövendő Messiás-ország dicsőségére függesztve." (Révész Imre: A reformáció. Budapest, 1932. 64- 65.)

Az anabaptista tanítás sok követőre talált Magyarországon is. Közülük csak a legjelentősebbeket említjük. Schröter Kristóf 1523-tól tevékenykedett az északi vármegyékben, majd Fischer András kezdett térítő munkát szintén ezen a vidéken. Az anabaptisták üldözése Magyarországon is megkezdődött. 1540-ben Fischer vértanúhalált halt, az 1548-as pozsonyi

országgyűlés pedig törvényt hozott az anabaptisták ellen.

Erdélyben Bethlen Gábor telepítette le a Morvaországból érkező anabaptistákat (habánokat), és 1621-22-ben kiváltságlevéllel nekik adományozta Alvinc községet. A habánok a törvényesen biztosított szabadságot élvezve, felvirágoztatták Erdély iparát és kereskedelmét.

A Kárpát-medencében élő anabaptistáknak nagy tekintélyű orvosaik, gyógyszerészeik és tanáraik voltak. Később, Ferdinánd uralkodása alatt, majd Mária Terézia idejében megint tűzzel-vassal üldözték őket. Egy részüket erőszakkal visszatérítették a római egyházba, a maradék pedig külföldre menekült.

Az anabaptisták nemcsak lelki, hanem társadalmi vonatkozásban is messze megelőzték korukat. Jóllehet körülményeiknél fogva nem formálhatták át koruk társadalmát, de ahol meghonosodtak, a maguk körében a legteljesebb mértékben megvalósították elveiket.

A BAPTIZMUS

Jelenlegi formájában a baptizmus az újkor szülöttje. Európában 1609-ben indult el, amikor Amszterdamban Smyth, John (1612) az angol államegyház üldözöttje, több puritán társával együtt Jézus Krisztus példájára bemenített.

Hamarosan mintegy negyven tagot számláló lelki közösség létesült, amelynek nagyobb része Smyth vezetésével a mennonitákhoz csatlakozott. A többiek Helwys ügyvéd vezetésével visszatértek Angliába. Londonban, 1612-ben ők alapították meg az első baptista gyülekezetet. Ettől kezdve nagy lendülettel haladt előre a szigetországban a baptista misszió. A baptisták mind nagyobb szerepet játszottak Anglia vallási és társadalmi életében: ők adták nemcsak népüknek, hanem az egész világnak is Bunyan Jánost (1628-1688) - a Zarándok útja szerzőjét, Carey Vilmost (1761-1834) - a külföldi misszió megalapítóját, Müller Györgyöt (1805-1898) - a neves árvaházalapítót és Spurgeon Károlyt (1834-1892) - a keresztyénség egyik legnagyobb igehirdetőjét.

Az európai szárazföldön Oncken, Johann Gerhardt (1800-1884) munkássága nyomán indult el a baptista misszió. Oncken Angliában tért meg egy metodista igehirdetésre, majd 1823-ban Hamburgba került, ahol önálló bibliatanulmányozás útján ismerte meg a bemenítés igazságát. Ennek alapján 1834. április 22-én társaival együtt bemenített Sears Barnabás amerikai baptista teológiai tanár által. A nagy kikötővárost 1842-ben tűzvész pusztította el, s ezt követően néhány, a város újjáépítésében részt vevő magyar iparos is kapcsolatba került az Oncken által alapított hamburgi gyülekezettel. Közülük Rottmayer János (1818-1901) és még sokan mások elfogadták Jézus Krisztus bűnbocsátó kegyelmét, és 1844. május 20-án

bemerítkeztek. Oncken a bemerítés után Rottmayer Jánost és társait azzal a határozott céllal küldte vissza Ausztria-Magyarország területére, hogy tegyenek bizonyoságot a megtalált és elfogadott örömeiről. Rottmayerék 1846. május 20-án érkeztek Pest-Budára. Hazatérésük időpontja az újabkori magyar baptizmus történelmének első mérföldköve.

Rottmayer - aki egyébként asztalos volt - hazatérése után folytatta mesterségét, s közben azoknak, akikkel csak találkozott mind szóval, mind vallásos iratokkal bizonyoságot tett Krisztusról. Belátta, hogy eredményes munkát csak úgy végezhet, ha alkalmazkodik az adott társadalmi körülményekhez, figyelembe veszi az egyszerű emberek igényeit, és ahol szükséges, magyarul is hirdeti az Igét. Mint a Biblia-Társulat munkatársa, nagy mennyiségben hozatta Hamburgból a bibliát és a vallásos iratokat, ezek közül többet magyarra fordítottatott. A baptista iratok terjesztése miatt Rottmayert többször zaklatták házkutatással, és a Bibliákat és traktátusokat elkobozták tőle. A kis missziós közösség munkája, a nehézségek ellenére is, eredményes volt. Ezt igazolja az is, hogy Oncken 1848-ban, rövid pest-budai tartózkodása alatt többeket bemerített.

Bauhofer György (1806-1864) budai evangélikus lelkész szerint a baptisták a szabadságharc leverését követő Bach-korszakban Pesten imaórákat tartottak. Ennek a hívő közösségnek mintegy húsz tagja lehetett, de oly nagy buzgósággal tevékenykedtek, hogy emiatt számukat több százra gondolták. A misszió azonban hamarosan megállt: 1854. február 18-án a hatóság kiutasította a gyülekezet külföldi illetékességű tagjait, és az istentiszteleteket betiltotta. A baptisták csak 1860-ban, a Bach-korszak letűnése után kezdhettek újból munkához. Szolgálatuk nyomán többen megtértek, akiket 1865-ben Lehmann (1799-1882) berlini prédikátor bemerített a Dunában.

Rottmayer hamarosan Erdélybe költözött, s ettől kezdve ott munkálkodott bibliárusként, egészen haláláig.

Még Rottmayer pesti tartózkodása idején megismerkedett a baptista gyülekezettel Novák Antal (1828-1877), aki később megtért, és 1870-ben Bécsben bemerítkezett. Novák bibliaterjesztőként munkálkodott a Tiszántúl és Erdély területein. Így ő lett a Rottmayer által elkezdett munka megtorpanása után a hazai baptista misszió újrarendítője. Bizonyoságtételére Nagyszalontán elfogadta Krisztust Kornya Mihály (1844-1917) és Tóth Mihály (1836-1931) is, a későbbi két neves "paraszt-próféta". Közben, 1873. március 6-án Budapestre érkezett Meyer Henrik (1842-1919), mint a Brit és Külföldi Biblia-Társulat megbízottja, akivel Novák Antal hamarosan megismerkedett.

Meyer Henrik Fronhausenben ismerte meg a bibliai igazságokat, és 1862-ben be is merítkezett. Később két évet töltött Oncken hamburgi gyülekezetében, amelynek tevékeny munkása lett.

Már ekkor kitűnt buzgósága és szervezőképessége. Rövid ideig Dél-Olaszországban működött, majd lelkipásztorrá avatása után 1872-ben a Biblia-Társulat kötelékébe lépett, amely Ogyesszából Zágrábra, majd 1873-ban Budapestre irányította. Bár a Biblia-Társulat szigorú szabályzata szerint egyetlen felekezet javára sem végezhetett missziómunkát, mégis a bibliaterjesztési ügy nála kezdettől fogva összefonódott a baptista misszió szolgálatával. Amikor 1874-ben Budapesten többeket bemerített, a Biblia-Társulat elbocsátotta. Ezután találkozott Novák Antallal, aki Gyulára hívta, hogy a már bibliaismerethez jutott törekvőkkel foglalkozzék. Ez eredményezte az 1875. augusztus 26-i gyulai bemerítést, amikor Meyer Kornya Mihályt, Tóth Mihályt és hat társukat részesítette a keresztség ősi bibliai formájában.

Meyer Henrik az egész ország területén munkálkodott. Elsősorban a német ajkú lakosság körében. Misszióútjai során többször fölkereste Kolozsvárott, a Rottmayer házában működő kis gyülekezetet is. A magyar nyelvű területeken főként paraszti sorból származó munkatársai, Kornya Mihály és Tóth Mihály végeztek rendkívüli eredményes úttörő munkát.

A század végére a baptista gyülekezeti tagok száma elérte az ötezret.

Meyer, magyarországi működésének első két évtizedébe az egyre jobban szaporodó és erősödő gyülekezetek képviselőit, valamint a missziómunka irányítását egy személyben látta el, mintegy hatalmas szórványként kezelve az országot. 1892-ben munkatársaival megalakította a Misszióbizottságot, s ezzel az egyszemélyi vezetést a testületi vezetés váltotta föl.

1894-ben nevezetes fordulóponthoz érkezett a magyarországi baptizmus. Ekkor tért haza a hamburgi teológiai szemináriumból Udvarnoki András (1865-1945) és Balogh Lajos (1863-1919). Bennük és a budapesti német gyülekezetből kivált magyar csoport élén álló Csoják Attilában (1853-1934) az önállóságra törekvő magyar gyülekezetek hivatott vezetőkre találtak. Az egyre ismétlődő egyházi és hatósági zaklatások miatt Meyer Henrik már 1882-ben lépéseket tett a teljes vallásszabadság kivívása érdekében. Számtalan szívós próbálkozása azonban eredménytelen maradt. Az országgyűlés ugyan 1895-ben törvényt alkotott a vallás szabad gyakorlatáról (1895. évi XLIII. Törvénycikk). Ez a törvény azonban olyan sok föltételt és kikötést tartalmazott, hogy a Meyer által követett vallásszabadság eszménynek nem felelt meg. Időközben Udvarnoki András, Balogh Lajos és Csoják Attila - a korszak társadalmi viszonyai között elérhetetlen teljes vallásszabadság követelése helyett - fölismerve az 1895-ös törvényben rejlő lehetőségeket, kísérletet tettek a legalább részleges szabadságot biztosító állami elismerés megszerzésére. (Több évtized távlatából úgy látjuk, hogy Meyer azt követelte, aminek lennie kellene, a fiatalok viszont megragadták azt, ami az adott pillanatban elérhető volt.) Előttünk mindkét irányzat képviselőinek jó szándéka és becsületessége kétségtelen. A kétféle irányzat azonban egyazon időszakban áthidalhatatlan ellentmondásba került egymással, hisz módszereik egyidejű alkalmazása is lehetetlen volt. Emiatt azután több mint két évtizedig

két különálló csoportban működtek a magyarországi baptisták.

Az 1895. évi XLIII. Törvénycikk előírta, hogy a jövőben elismerendő vallásfelekezetek kötelesek a "hitéletre vonatkozó összes rendelkezéseket magába foglaló szervezeti szabályzatot jóváhagyás végett a vallás- és közoktatásügyi miniszternek bemutatni" (7. §. 2. bek.). Ennek értelmében dolgozták ki a "fiatalok" 1902-ben a következő okmányokat: Hitvallomása és szerkezete a kereszttel keresztyén gyülekezeteknek, melyeket közönségesen baptistáknak neveznek, és A baptisták egyházi szervezete. E két okmányt az 1900-ban szövetségbe tömörült magyar gyülekezetek közgyűlése Ócsán 1905. szeptember 15-én felülvizsgálta, kiegészítette, és a vallás- és közoktatásügyi miniszterhez fölterjesztette. Ezt a - közismert nevén Ócsai Hitvallást - a 77.092/1905. sz. vallás- és közoktatásügyi miniszteri rendelet jogerőre emelte. Az elismertetésben szerepet játszott a kül- és belpolitikai helyzet alakulása és a baptisták egyre növekvő nemzetközi tekintélye is.

Az elismerést követő időben az ország területén több baptista hitközség alakult. 1906-ban azonban Apponyi Albert, az akkori kultuszminiszter csak a budapesti hitközség működését engedélyezte, melynek jogköre ezek után az egész ország területére kiterjedt. A hitközség első elöljárója Csopják Attila volt.

Az 1905-ben történt állami elismerés után a már korábban meglevő ellentét kiéleződött a baptisták két csoportja között. A Meyer-Kornya-Tóth csoporthoz tartozó "el nem ismert" vagy ún. "szabad" baptisták és a Csopják-Udvarnoki-Balogh vezette "elismert baptisták" azonban csupán egyházszerkezeti kérdésekben különböztek egymástól. A különállás megszüntetésére a Baptista Világszövetségnek 1907-ben Magyarországon járt küldöttsége, Clifford vezetésével tervezetet dolgozott ki. Ezt elvileg mindkét csoport elfogadta, de a megállapodás gyakorlati megvalósítása csaknem másfél évtizedig váratott magára.

E körülmények ellenére a misszió lendülete nem csökkent. Még 1895-ben folyóiratokat indítottak Békehírnök és Igazság Tanúja címmel. 1905-ben kiadták A Hit Hangjai gyülekezeti énekeskönyvet, 1913-ban pedig az Evangéliumi Karénekek vegyeskari énekgyűjteményt.

1905-ben Kiskőrösön, 1910-ben Hajdúböszörményben szeretetházat építettek. Udvarnoki András és munkatársai pedig 1906-ban megalapították a Teológiai Szemináriumot, amely közel százéves működése alatt több száz lelkipásztort küldött missziómunkába, és mindaddig betöltötte azt a célt, amit alapítója így jelölt meg: "Az intézmény hivatása igaz, hívő, jámbor, alázatos, de tudományosan képzett lelkipásztorokat adni Jézus nyájának." 1914-ben megalakult a Baptista Árvaház, amely négy évtizeden keresztül működött. Ebben az árvaházban nem baptista szülők árván maradt gyermekei is meleg otthonra találtak.

Az egész országban virágzó missziót visszavetette az első világháború. A háború után, az 1919-ben létrejött munkáshatalom közoktatásügyi népbiztossága azonban rendeletben biztosította

a teljes vallásszabadságot; a munka megindult az újra éledő gyülekezetekben.

A baptizmust évtizedeken át gyengítő megosztottság 1920-ban ért véget. Az egyesülést a két csoportnak ugyanazon év szeptember 2-án tartott együttes közgyűlése mondta ki. Ezt az egymásra találást elősegítette a háborús veszteségekkel járó megrázkódtatás, mindkét fél vezetőinek a békeesség utáni vágya és jóakarata, valamint a Baptista Világszövetség képviselőjének, Orosz Istvánnak (1874-1936) áldásos közreműködése. Ugyancsak ekkor alakították meg a Magyarországi Baptista Gyülekezetek Szövetségét, mint az ország gyülekezeteit egységbe foglaló missziói szervezetet. A szövetség 1947 végéig működött, és irányította közösségünk belső életét. A missziói és az egyéb ügyeket a különféle szakbizottságok intézték. A Szövetség mellett működő Baptista Hitközség-Budapest, mint jogi személy képviselte felekezetünket az állami szervek előtt, intézte az ingatlanokkal kapcsolatos ügyeket, és vezette a központi anyagönyveket. A körzeti lelkipásztorok (missziómunkások) a Szövetség támogatása és a Hitközség jogi védelme alatt végezték munkájukat. A Magyarországi Baptista Gyülekezetek Szövetsége és a Baptista Hitközség-Budapest párhuzamos működése biztosította mind az elismerés további fenntartását, mind a gyülekezetek önálló belső ügyintézését.

Az "elismert" és "el nem ismert" csoport egyesülése következtében a húszas években ismét nagyobb lendületet vett a missziói munka. Ekkor főként az ország északi és észak-keleti területein keletkeztek népes gyülekezetek. A gyülekezeti tagok száma megkétszereződött. A szövetségi vezetőség régi, tapasztalt tagjai mellé új erők sorakoztak. Ezek egyike Somogyi Imre (1894-1951) volt.

Somogyi Imre 1921-ben fogadta el az evangéliumot a szegedi Csillag- börtönben, ahová radikálisan haladó politikai magatartásáért került 1919-ben.

Később teológiai tanulmányokat folytatott külföldön, 1927-ben pedig a lynchburgi egyetemen tiszteletbeli doktorrá avatták. Hazatérése után folytatta a missziói szolgálatot. Munkája elismeréseképpen 1933-ban a Magyarországi Baptista Gyülekezetek szövetségének elnökévé választották. Mély hite és széles körű ismeretei hamarosan felekezetközi tekintélyt is biztosítottak számára.

Ezekben az időkben a föllendülő baptista misszió ellen egyre fokozódtak a vallási türelmetlenségből fakadó zaklatások. Elősegítette ezeket az a tény is, hogy az 1905-ös állami elismerés nem biztosított teljes jogvédelmet a baptistáknak, mert a "bevett" felekezetek közé sorolta. Sok esetben azonban az elismerés által biztosított jogokat sem gyakorolhattuk a helyi hatóságok önkényeskedő túlkapásai miatt, amelyeket nemegyszer elfogult egyházi személyek sugalltak. Az üldöztetések természetesen nemcsak bennünket, hanem a többi evangéliumi közösséget is sújtották. Somogyi Imre emelkedett gondolkodására jellemző, hogy miközben a baptisták érdekében síkraszállt, nem feledkezett meg azokról a kisebb felekezetekről sem,

amelyek hozzánk hasonló sérelmeket szenvedtek. Ezért tartotta szívügyének és kezdeményezte a Szabadegyházak Szövetségének létrejöttét, amely egyebek között a teljes vallásszabadság kivívását tűzte ki célul.

A második világháború utolsó szakaszában egyre féktelenebbé, kegyetlenebbé vált az elnyomás. A korábbi vallásüldözések erőszakos cselekményeit messze meghaladó kíméletlenséggel hajszolták és irtották a - felekezeteken belül és kívül élő -, fajuk vagy haladó gondolkodásuk miatt ellenségnek ítélt embereket. Ezekben a szégyenletes, sötét napokban Somogyi Imre és vele együtt számos baptista prédikátor is az üldözöttek védelmére kelt, és gyakran kockáztatta személyi szabadságát, sőt olykor életét is.

EGYHÁZUNK A MÁSODIK VILÁGHÁBORÚ UTÁN

A háború befejeztével új korszak kezdődött közösségünk életében. 1945-ben, a június 22-én tartott országos előjárósági értekezlet határozata alapján Somogyi Imre szövetségi elnök vette át a hitközségi előjárói tiszteket is. Ettől kezdve a Szövetség feladatát, a missziómunka irányítását is, a Hitközség látta el, az állam előtti képviselő mellett.

Közjogi helyzetünk szempontjából új korszakot nyitott az 1947. évi XXXIII. Törvény, amely megszüntette a felekezetünkre hátrányos megkülönböztetést. A baptista felekezet ezzel a bevett egyházakkal mindenben egyenjogúvá lett. A volt másodrendű egyház tagjai, akik annak előtte az elnyomott osztályhoz tartoztak, maguk is teljes jogú és megbecsült állampolgárok lettek. Egyidejűleg az ún. "történelmi" egyházak és a baptisták kölcsönösen közeledni kezdtek egymáshoz, ez megalapozta a későbbi ökumenikus együttműködést.

1948-tól kezdve közösségünkkel kapcsolatban egyre többször hangzott el a Magyarországi Baptista Egyház elnevezés. Az 1955 őszi megtartott közgyűlés - a több éves szóhasználat és a fölmerült javaslatok alapján - kimondta, hogy a Baptista Hitközség-Budapest helyett a Magyarországi Baptista Egyház közösségünk új elnevezése. Ez a változtatás indokolt volt, hiszen a közismert "egyház" szó megfelel írásba foglalt Hitvallás és Szervezeti Szabályzat alapján működő közösségünk jellegének. A több mint egy évtizede végbement névváltozás nem érintette hitbeli és szervezeti alapelveinket.

Mai egyházi életünket a sok évtizedes közjogi küzdelmeket feledtető, békés munkálkodás jellemzi. Lelkipásztorok és gyülekezeti tagok küldetésüknek megfelelően, hűségesen, örömmel és szabadon végzik gyülekezeti szolgálataikat. Testvéreink nemcsak a hitéletben, hanem a mindennapi életben is megtalálják helyüket, s őszintén törekszenek arra, hogy képességeik és képesítésük szerint, becsületes munkával tegyék szebbé a maguk életét és szolgálják az

országépítést. Hasznos segítséget nyújt ehhez egyházi lapunk, a Békehírnök is, amely időről időre tájékoztatja, irányítja és neveli közösségünk tagjait.

Egyházunk lelkipásztorai és tagjai a sajátos gyülekezeti feladatok mellett, egyre nagyobb részt vállalnak a világ égető kérdéseinek megoldásában. Imádkozunk és munkálkodunk a világ békéjéért, az emberek szebb és jobb életéért. Jézus Krisztus példáját követve, minden jóakarátú emberrel együttműködve törekszünk arra, hogy az értelem, a jogosság, a felebaráti szeretet és a békesség uralkodjék az emberiség életében.

Egyházi és egyetemes célokat szolgáló törekvéseinket a többi egyházakkal és felekezetekkel testvéri összefogásban valósítjuk meg. Külföldi baptista testvéreinkkel a Baptista Világszövetség és az Európai Baptista szövetség keretében munkálkodunk együtt. Szoros kapcsolatokat építünk ki a Magyar Baptisták Világszövetsége keretén belül a Kárpát- medencében, és a nagyvilág különböző részén élő magyar anyanyelvű baptista testvériséggel. A Baptista Világszövetség, amely ma mintegy 43 millió bemenített gyülekezeti tagot, a hozzátartozókkal együtt pedig mintegy 100 milliós közösséget képvisel, kezdettől fogva sokat tett és tesz napjainkban is az evangélium terjesztéséért. Nagynevű evangélisták támadtak soraikból, mint például az elmúlt évszázadokban D. L. Moody, C. H. Spurgeon, vagy napjaink legnagyobb igehirdetője Billy Graham és társai, akik az egész világon sokmillió embernek hirdették Isten Igéjét. Emellett sokat tesznek a baptisták a társadalmi igazságosságért, így a faji megkülönböztetés eltörléséért. Igazolja ezt az a tény is, hogy annak idején a Baptista Világszövetség például az 1965-1970-es időszakra színes bőrű embert, Tolbert, William R. libériai lelkészt választotta elnökévé. Tény az is, hogy a hatvanas években teljes közösséget vállalt a feketék jogaiért küzdő Martin Luther King Nobel-békedíjas baptista lelkipásztorral.

ÖSSZEGZÉS

A baptisták? A kétezer éves keresztyénség törzsén a reformációval egy időben jött létre az a bibliai alapelveket követő evangéliumi ébredési mozgalom, melynek mai utódai vagyunk.

Magyarországra több mint 475 évvel ezelőtt érkeztek Svájcból az első baptista hitelveket valló misszionáriusok, akik közül sokan hitük miatt mártírokká lettek. A népegyházi protestáns hittestvérektől a baptistákat az különbözteti meg, hogy a bibliai hitvalló felnőtt keresztséghez ragaszkodnak, és azt, Jézus példáját követve, vízbe való teljes alámerítéssel gyakorolják. Innen kapták az újszövetségi görög nyelvből eredő nevüket is: baptista = bemenítve keresztelő. Legnagyobb létszámban a baptisták az amerikai kontinensen élnek. A nagyvilágon élő baptisták száma – családtagjaikkal együtt – megközelíti a százmilliót.

Hazánkban 150 éve működik szervezett formában a baptista misszió. Jelenleg kettőszázezerre tehető a Kárpát-medence területén élő magyar és más nemzetiségű hitvalló baptisták és hozzátartozóik létszáma.